

ת"פ 6678/12/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 6678-12-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עצור/אסיר
בפיקוח)

לפני
המאשימה
כבוד השופטת מעין בן ארי
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד לילך שטיבל

נגד
הנאשם
פלוני
ע"י ב"כ עו"ד שחר חצרוני

גזר דין

כללי

הנאשם הורשע על בסיס הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסכמה דיונית, בעבירה של **החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית** לפי סעיפים 7(א) ו- 7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] תשל"ג - 1973.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 26/11/2020 החזיק הנאשם במקומות שונים בדירתו ברחוב אליפלט 26 בתל אביב, סמים מסוכנים מסוג KETAMINE ו-MDMA במשקל של מאות גרמים.

בהתאם להסכמות בין הצדדים, המאשימה הגבילה עתירתה לעונש של 20 חודשי מאסר בפועל, ואילו ההגנה רשאית לטעון כראות עיניה. עוד הוסכם על חילוט כספים שנתפסו מהנאשם.

תסקיר שירות המבחן

בתסקיר מיום 24/10/21 פורטו בהרחבה נסיבות חייו של הנאשם, בן 29, נשוי ואב לילד בן 3 אשר עובד כקופאי.

בשנת 2005 נכח הנאשם בזירת פיגוע התאבדות בשוק חדרה במסגרתו נפצע אחיו באורח קשה ונותר משותק לצמיתות. בעקבות האירוע, במסגרתו נחשף הנאשם למראות קשים, ובצל תאונת דרכים במסגרתה נפצע מספר שנים מאוחר יותר, החל לסבול מתסמינים פוסט-טראומטיים, שהחמירו בשנים האחרונות. הידרדרות נוספת במצבו הנפשי הגיעה על

רקע תקופה קשה שעבר לנוכח משבר הקורונה והשפעותיו הקשות עליו ועל משפחתו.

הנאשם אובחן כסובל מהפרעה פוסט-טראומטית, צורך קנביס באישור ונתון במעקב פסיכיאטרי ובטיפול פסיכולוגי.

שירות המבחן מציין כי ממסמכים שהתקבלו על ידי המומחה בפסיכיאטריה עולה כי הנאשם פיתח סימנים דיסוציאטיביים, ואף הפרעות שינה, מצבי חרדה וירידה כללית בתפקוד. לשיטת הפסיכיאטר, תקופת המעצר אף החמירה את מצבו הנפשי.

אשר למיוחס לו בכתב האישום, נטל הנאשם אחריות מלאה והביע חרטה עמוקה, והסביר ביצוע העבירה על רקע קושי כלכלי אליו נקלע ומתח נפשי שבעטיים יצר קשרים עם אנשים שוליים מאזור מגוריו, על מנת להרוויח "כסף קל".

עם שחרורו של הנאשם למעצר בית, שולב בקבוצה טיפולית לעצורי בית, שיתף פעולה בטיפול ומסר בדיקות שהצביעו על ניקיון מסמים, למעט מסוג קנאביס, המשמש את הנאשם לצרכים רפואיים באופן מאושר ומפוקח. הנאשם השתלב בקבוצה במשך מספר חודשים, הגיע בעקביות וניכר כי נתרם מהטיפול. בהמשך, השתלב בטיפול פרטי אצל נוירו-פסיכולוג, מומחה בפסיכולוגיה שיקומית. מדובר בטיפול פרטני, חד שבועי, שנותן מענה ייעודי לקשייו של הנאשם ותפור לצרכיו.

בבוא שירות המבחן להעריך את המסוכנות הנשקפת מפני הנאשם, הובאו בחשבון הקושי להתמודד במצבי לחץ ודחק, וקושי להיעזר בגורמי תמיכה חיצוניים, שאז עלול להתנהג באופן אימפולסיבי. לצד האמור, הודגש כי הנאשם נעדר קווים עברייניים באישיותו, כאשר הוא אוזח בנורמות ועמדות תקינות וניכר כי עושה מאמצים לשמור על יציבות לימודית, משפחתית ותעסוקתית חרף ההפרעה הפוסט טראומטית ממנה סובל. כן, מפגין היענות והתגייסות להליך טיפולי בו משולב. ניכר כי מונע ממוטיבציה פנימית, רצונו לשקם ולקדם את חייו וחיי משפחתו לאפיק מיטיב. התרשמות שירות המבחן הינה כי הליכי הטיפול מהווים גורם מייצב מחזק ומפחית סיכון, לפיכך אין מקום להתערבות השירות כגורם טיפולי סמכותי נוסף.

עוד צוין בתסקיר כי ענישה בדמות מאסר בפועל, אפילו בדרך של עבודות שירות, עלולה להוביל להידרדרות ונסיגה במצבו הנפשי ועל כן המליץ לנקוט בעניינו בענישה של צו שירות לתועלת הציבור, בהיקף של 150 שעות, לצד ענישה הרתעתית וקנס כספי.

ראיות לעונש

במסגרת טיעוניו, הגיש ב"כ הנאשם מסמכים, כדלקמן: סיכום בדיקה פסיכיאטרית מיום 10/1/19 מאת ד"ר רודינסקי, מומחה לפסיכיאטריה; מסמך רפואי נוסף מאת ד"ר רודינסקי מיום 11/1/21; מסמך מסכם מאת מר אמיר כץ, מומחה בנוירופסיכולוגיה מיום 25/10/21; אסמכתאות לזכאות לטיפול בקנאביס רפואי; ומסמכים רפואיים של אחי הנאשם

לאחר הפציעה.

מהמסמכים מתקבלת התמונה הבאה:

בשנת 2005, בהיותו בן 13, היה הנאשם עד לפיגוע התאבדות בשוק חדרה, כאשר עמד כ- 20 מטר ממקום הפיצוץ, ונחשף למראה של גופות, ופינה את אחיו שנפצע קשה בפיגוע. הנאשם חיפש את אחיו כשהוא חשוף למראות קשים בעקבות הפיצוץ ואף סחב את אחיו עד לאמבולנס. מיד לאחר הפיגוע, ובעקבותיו, פיתח הנאשם סימנים דיסוציאטיביים, החלו אצל הנאשם הפרעות שינה, חוויות חוזרות של מראות האימה. בנוסף, החלה התנהגות המנעותית, כך למשל הנאשם נמנע מלהגיע לאזור הפיגוע.

בראשית שנת 2019, חלה החמרה נוספת במצבו של הנאשם, כאשר תדירות ה"פלאשבקים" עלתה לתדירות של 3 עד 4 פעמים ביום. בנוסף, החלו תסמינים דיכאוניים נוספים, הנאשם לא הצליח להתמיד בעבודה וכן חלה ירידה בתפקודו הבינאישי והחברתי. בשל אלה, הומלץ על טיפול פסיכיאטרי תרופתי. לאחר שהטיפול התרופתי לא שיפר באופן משמעותי את מצבו של הנאשם, התקבל אישור לשימוש בקנאביס רפואי.

במסמך מיום 11/1/21, אשר התקבל לאחר שחרורו של הנאשם ממעצר מושא תיק זה, צוין כדלקמן: "אחרי השחרור, ישנה החמרה בהרגשתו: מרגיש במתח, מצבי חרדה דמוי פאניקה במהלך היום, דריכות כללית, כמו כן מתקשה להירדם, חולם חלומות מפחידים, פלאשבקים יותר עוצמתיים. החל לקבל כדורי miro שהיו ברשותו, ללא שיפור במצבו. נוצר רושם כי ישנה החמרה בתסמינים פוסט-טראומטיים".

מאז 15/3/21 החל הנאשם טיפול נירו-פסיכולוגי (על ידי מומחה בפסיכולוגיה שיקומית), כשהוא משתף פעולה באופן מלא, ומגיע למפגשים בהתמדה. המסמך מעלה כי הנאשם סובל מהתקפי חרדה על בסיס יום-יומי, כאשר הוא סובל מהפרעות בשינה, צמצום חברתי, ניכרת ירידה בדימוי עצמי ומגלה הימנעויות ממצבים שעלולים להגביר אצלו את הלחץ. המטפל מתרשם כדלקמן: "הנאשם מגלה תסמינים של הפרעה פוסט-טראומטית (PTSD) כשהיא כרונית וממושכת. הנאשם מגלה דריכות יתר ומתח, מרבה להתפרץ בכעס ולאחר מכן חש אשמה וחרטה. הוא סובל מקהות רגשית ולא פעם מרגיש מנותק מאנשים סביבו". המטפל, מתמקד בנושאים הקשורים ביחסיו של הנאשם עם משפחתו וכן בכל הנוגע לעבירה הפלילית שביצע, מתרשם כי הנאשם ממוקד בשיפור מצבו, כאשר הוא שואף לנהל אורח חיים נורמטיבי הכולל ציות לחוקים ולנורמות חברתיות והוא מביע צער וחרטה על העבירה שביצע, מבין את חומרתה ורוצה לשקם את חייו.

המטפל הדגיש כי המשך תעסוקה יאפשר לנאשם להשתלב חזרה בחברה ולקדם את שיקומו. לאור כל האמור, הומלץ על המשך טיפול במתכונת הנוכחית.

טענות הצדדים

ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ובהם הצורך להגן על

הציבור מפני נגע הסמים והשלכותיו ההרסניות על גופו ונפשו של האדם ושל החברה כולה. באשר לנסיבות המעשה, הדגישה כי מדובר בהחזקת כמות גדולה של סמים מסוכנים משני סוגים ובשל כך מידת הפגיעה בערך החברתי רבה.

צוין, כי המאשימה מכירה בכך שמורכבות מצבו ונסיבותיו הייחודיות של הנאשם, הן בעלות השפעה על קביעת מתחם הענישה, שכן מדובר בסיבות שדרדרו את מצבו של הנאשם ותרמו לעשיית המעשה.

לפיכך, בעניינו של הנאשם עתרה למתחם מתון, לטעמה, הנע בין 20 ל- 40 חודשי מאסר.

ב"כ המאשימה הטעימה כי לא מתקיימים בעניינו של הנאשם שיקולי שיקום המצדיקים חריגה ממתחם הענישה, שכן כאשר מדובר על החזקה של סמים מסוכנים מהסוג הנדון, במשקלים גבוהים, האינטרס הציבורי של גמול והרתעה גובר על אינטרס השיקום. לפיכך, ועל אף ההערכה למאמצי השיקום בהם נקט הנאשם, לא ניתן להימנע מהטלת מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח.

נוכח גילו של הנאשם, היעדר עבר פלילי והליכי הטיפול בהם משולב, סברה ב"כ המאשימה כי יש למקמו בתחתית מתחם הענישה ולהשית עליו מאסר לריצוי בפועל לתקופה של 20 חודשים.

ב"כ הנאשם לא התעלם מחומרת מעשיו של הנאשם, אך סבר שיש ליתן משקל בכורה לנסיבות חייו המורכבות והחריגות ביותר, לדרכו השיקומית המוצלחת, לנכונותו להמשיך בטיפול שמיטיב עמו ולהשלכות ההרסניות שעלול לגבות מאסר על מצבו הנפשי והמשך חייו.

ב"כ הנאשם עמד על הטעמים העומדים בבסיס הסדר הטיעון, ובהם קושי ראיתי, התייחס לערפול בכתב האישום בנוגע למשקל הסמים שהחזקתם מיוחסת לנאשם ועתר ליישום פרשנות המקלה עם הנאשם כאמור בסעיף 34כא לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן- **חוק העונשין**). נטען שמדובר בהחזקה ללא כוונת סחר וכי מתחם הענישה מתחיל בחודשי מאסר בודדים בעבודות שירות ועד חודשי מאסר ארוכים.

ב"כ הנאשם הרחיב באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, להשפעת תקופת המעצר על מצבו הנפשי ולהחמרה משמעותית בתסמינים הפוסט-טראומתיים בעקבותיו. אשר לסיכויי שיקומו של הנאשם, הדגיש היותו מטופל בטיפול ייעודי ומותאם אישי עבורו, המשלב טיפול תרופתי וליווי פרטני על ידי מטפל נוירו-פסיכולוג מומחה. עוד עמד על גילו הצעיר והמוטיבציה הממשית אותה מגלה לשיקום חייו בכל המישורים. בנסיבות אלה, סבר כי יש לחרוג ממתחם הענישה משיקולי שיקום ולאמץ את המלצת שירות המבחן.

הנאשם בדברו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו, הדגיש כי נמצא כיום בעיצומו של הליך שיקומי, מטופל מזה תקופה ארוכה, עובד מזה מספר חודשים וחושש שמאסר יביא להידרדרות מצבו.

מתחם העונש ההולם

בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, יש לקבוע, ראשית, את מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם, בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו, לנסיבות האירוע ולפסיקה הנוהגת בנסיבות דומות.

כאשר מדובר בעבירות סמים, מדיניות הענישה ומידת הפגיעה בערך החברתי נגזרות מהצורך להילחם בנגע הסמים ומהשלכותיו ההרסניות על החברה בכללותה (ראה ע"פ 211/09 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (22/6/2010); ע"פ 3117/12 **ארביב נ' מדינת ישראל** (6/9/2012); ע"פ 347/12 **מרזוק נ' מדינת ישראל** (25/6/2012); ע"פ 1932/15 **בן סעדון נ' מדינת ישראל** (17/4/2016)).

באשר למידת הפגיעה בערך החברתי, ברי כי זו תהא מושפעת מכמות הסם וסוגו, כאשר מקובל שיש לנקוט במדיניות המבחינה בין אלה המחזיקים בסמים לשימוש עצמי לבין אלה המחזיקים בסם שלא לצריכה עצמית או הסוחרים בו; כמו גם בין אלה המחזיקים סמים הנחשבים קלים, דוגמת חשיש או קנבוס, לבין אלה, המחזיקים בסמים מסוגים הנחשבים קשים יותר.

בענייננו, יש לתת ביטוי בקביעת המתחם לכך שהנאשם החזיק שני סוגים של סם שאינם נחשבים קלים, וזאת בכמות העולה על זו המוכרת לצריכה עצמית (מאות גרמים).

לצד זאת, יש להדגיש, כי משקלם של הסמים שהחזיק הנאשם, פרמטר משמעותי בקביעת המתחם, נותר "פרוץ" במסגרת עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, ויכול לנוע, לכאורה, בין 200 גרם ל- 900 גרם, על כל המשתמע מכך. בהינתן כי עצמת הפגיעה בערכים המוגנים וגודל הנזק שנגרם מביצוע העבירה נגזרים בין היתר מכמות הסם, הרי שעמימותו של נתון זה צריכה להשתקף בטווח של המתחם שייקבע באופן בו יינתן ביטוי למנעד הרחב של האפשרויות.

נתון נוסף שהינו רלוונטי למידת האשם שיש לייחס לנאשם הינו נסיבותיו הייחודיות, דהיינו היותו סובל מפוסט-טראומה, שנודעת לה השלכה על הסיבות שהביאו אותו לבצע את העבירה (סעיף 40ט' (5) לחוק העונשין). המאשימה מכירה בכך כי ישנה השלכה של נסיבות אלה על קביעת המתחם עצמו, כפי שטענה במסגרת הטיעון לעונש, הגם שיש לציין כי ראתה להציב 20 חודשי מאסר כרף תחתון.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות, מעלה כי מנעד הענישה מגוון ורחב וכולל, דרך הכלל, הטלת עונשי מאסר, לעיתים ממושכים.

אפנה לפסיקה, שחלקה הוגש על ידי ב"כ הצדדים, כדלקמן:

ע"פ 8361/17 **חליל עומר נ' מדינת ישראל** (11/7/2018), במסגרתו קבעה הערכאה דיונית מתחם של 15 עד 36

חודשי מאסר לנאשם שהחזיק 701 טבליות סם מסוג MDMA שלא לצריכה עצמית. הנאשם ערער על חומרת העונש אך לבסוף, בהמלצת בית המשפט, חזר בו מהערעור;

ע"פ 2279/15 **בורחוב נ' מדינת ישראל** (31/1/2016) במסגרתו נדון נאשם שהורשע בעבירות של החזקת סם מסוכן מסוג חשיש לצריכה עצמית ובהחזקת כלים להכנת סם, ובאישום נוסף הורשע בעבירת החזקת סמים שלא לצריכה עצמית. באישום זה, דובר בסוגי סם מגוונים, בין היתר קוקאין במשקל כולל של כ- 50 גרם, חשיש במשקל כשל כ- 17.5 גרם ו- 293 טבליות MDMA שהיו מחולקים לאריזות רבות. ביחס לעבירת ההחזקה, קבעה הערכאה הדיונית מתחם של 24 עד 48 חודשי מאסר. ערעור שהגיש הנאשם על חומרת העונש נדחה;

בעפ"ג (י-ם) 29138-07-17 **מדינת ישראל נ' בלאל ג'ית** (17/8/2017), נדון עניינו של המשיב שהורשע בהחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית. כך, החזיק המשיב 12 פלטות סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 1.188 ק"ג ברוטו, ו- 408 טבליות סם מסוכן מסוג MDMA. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין 5 ועד 16 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. בערעור נקבע כי בנסיבות אלה יש להעמיד את מתחם העונש על 10 ועד 32 חודשי מאסר. עונשו של המשיב הוחמר והוטל עליו 14 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית;

ת"פ (י-ם) 691-09-19 **מדינת ישראל נ' אחמד אידריס** (19/10/2020) במסגרתו קבע בית המשפט מתחם של 10 עד 36 חודשי מאסר לנאשם שהחזיק לכל הפחות 600 טבליות סם מסוג MDMA;

ת"פ (ת"א) 43983-05-19 **מדינת ישראל נ' ראובן** (19/03/2020) במסגרתו קבע בית המשפט מתחם של 18 עד 42 חודשי מאסר לנאשם שהחזיק בין היתר, MDMA במשקל של מעל 300 גרם מחולק, 19 טבליות MDMA, קוקאין במשקל 10 גרם, KETAMINE במשקל 12 גרם, 56 בולים של סם מסוג LSD וכן החזיק כלים להכנת סם;

ת"פ (ת"א) 24514-09-15 **מדינת ישראל נ' פורת ואח'** (2/1/2017) במסגרתו הורשע הנאשם בעבירה של החזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית בכך שהחזיק בארון בדירתו סם מסוג MDMA במשקל 901 גרם, ובמקומות שונים נוספים בדירה החזיק סם מסוג MDMA במשקל 1.49 גרם, סם מסוג קנבוס במשקל כולל של כ- 117 גרם וסם מסוג קוקאין במשקל של 0.85 גרם. נקבע כי סוג הסמים המוחזקים וכמותם מובילים לקביעת מתחם ענישה הנע בין 18 ועד 36 חודשי מאסר, אך לבסוף נקט בית המשפט בענישה שהייתה תולדה של סטייה מהמתחם מטעמי שיקום.

לאור כל המפורט לעיל, הגעתי למסקנה כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר שמשכו 12 חודשים ועד ל-36 חודשים.

העונש המתאים ובחינת שיקולי שיקום

בגזירת העונש המתאים לנאשם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, וכן לבחון האם עניינו של הנאשם מצדיק סטייה ממתחם העונש, מטעמי שיקום.

מדובר בנאשם צעיר כבן 29, נעדר עבר פלילי, נשוי ואב לילד כבן 3, אשר הודה ונטל אחריות מלאה על מעשיו בהזדמנות הראשונה, כאשר שירות המבחן התרשם כי הוא נעדר דפוסים עברייניים.

עובר למעצרו, עבר הנאשם תקופה משברית על רקע מצוקה כלכלית משמעותית אליה נקלע לאחר שאיבד מקום עבודתו בתקופת הקורונה, דבר שהוביל להידרדרות מערכת היחסים עם אשתו תוך תחושת תסכול שאינו ממלא תפקידו כבעל וכאב, כמצופה. אלה, החריפו באופן משמעותי ביותר את מצבו הנפשי והרגשי, את החרדות ותסמיני הפוסט-טראומה, שלוו אף בדיכאון, כך שהיה נתון במצוקה של ממש.

אין חולק כי עניינו של הנאשם מצדיק מיקומו ברף התחתון של מתחם הענישה שנקבע. אלא, שהנסיבות המיוחדות של המקרה שבפני, ובמיוחד לאור התהליך השיקומי אותו עבר הנאשם, מצדיקים במקובץ סטייה, הגם שמתונה, מהמתחם האמור.

בעבירות החזקת סם שלא לצריכה עצמית, בדומה לעבירות סחר בסם, דרך כלל, עומדים שיקולי גמול והלימה כעקרונות מנחים, כאשר שיקולי שיקום, יכולים לגבור רק בכפוף לנסיבות המתאימות, ונתונים לשיקול דעתו של בית המשפט (ראה רע"פ 262/14 **נאשף נ' מדינת ישראל** (22/1/2014)).

לשון סעיף 40 לחוק העונשין מלמדת, כי במקרים בהם "נאשם השתקם" או בהם "יש סיכוי של ממש שישתקם", עשויים שיקולי השיקום לגבור על שיקולי ההרתעה והגמול (ראו רע"פ 7572/12 **הזייל נ' מדינת ישראל** (23/10/12)). על הטוען להציג הליך משמעותי המגלה פוטנציאל שיקומי גבוה וממשי, תוך קביעה כי הסיכוי לביצוע עבירות נוספות בעתיד הוא נמוך ביותר (ראו ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (14/7/2013); ע"פ 5146/14 **עדי אורן נ' מדינת ישראל** (05/02/2015)). לא ניתן להסתפק בנכונותו של הנאשם להשתלב בהליכי שיקום, וכן אין די בהוכחת הליך שיקום המצוי בתחילתו (רע"פ 747/14 **אלי לוי נ' מדינת ישראל** (11/2/2014)). תסקיר שירות המבחן, בהקשר זה, בעל מעמד משמעותי, אם כי כמובן שאינו מחייב את בית המשפט (רע"פ 5434/07 **שאדי פריג' נ' מדינת ישראל** (20/6/2007)).

בחינת עניינו של הנאשם, הביאה אותי למסקנה כי מתקיימות אותן נסיבות ייחודיות המצדיקות מתן משקל מסוים לתהליך השיקום, באופן בו יש להימנע מהטלת מאסר בפועל, אלא הטלת עבודות שירות ברף העליון, כפי שיפורט להלן:

ראשית, הנאשם נתון בהליך טיפולי רצוף, מעל שנה. יודגש, כי הנאשם פנה לטיפול באופן יזום, עקב החמרה במצבו הרגשי והנפשי עוד בשנת 2019. בעקבות האירוע מושא כתב האישום, בעת ששהה בתנאים מגבילים, נרתם להליך טיפולי במסגרת שירות המבחן, כאשר דווח על התגייסות מלאה והתמדה. בהמשך, פנה למומחה לפסיכולוגיה שיקומית והוא ממשיך לקבל טיפול במסגרת זו עד היום, כאשר גובשה תכנית טיפולית ארוכת טווח. במקביל, מטופל הנאשם גם על ידי פסיכיאטר, לרבות קבלת תרופות הנדרשות במצבו כמאובחן PTSD והמשך מעקב פסיכיאטרי מובנה.

שנית, הטיפול אותו עובר הנאשם הינו ייעודי לצרכיו ונותן מענה למסוכנות הנשקפת מפניו. נודעת חשיבות רבה לעובדה כי הטיפול המשולב בו נתון הנאשם, עונה על צרכיו ובעיותיו כפי שעמדו ברקע לביצוע העבירה. לא בכדי, שירות המבחן מצביע על הפחתה במסוכנות בעקבות הטיפול. כאן המקום להדגיש, כי בכוונתי להטיל על הנאשם צו פיקוח של שירות המבחן לצורך בחינת התמדתו בהמשך ההליך השיקומי.

שלישית, גורמי הטיפול מתרשמים מפוטנציאל שיקומי גבוה ביותר: הנאשם מצליח להיעזר בטיפול, וחלה הטבה ניכרת במצבו הרגשי, עסוק וממוקד בגורמים מקדמים, ומלא במוטיבציה לשקם את חייו ולנתבם לאפיק נורמטיבי. הנאשם מקיים קשרי זוגיות ומשפחה, מגויס להליך הטיפול, רגשי ופסיכיאטרי, נוקט פעולות אקטיביות לשיפור חייו- פעל לשיפור מצוקתו הכלכלית כך ששינה מקום מגוריו, מצא עבודה חדשה ומתמיד בה מזה מספר חודשים, שומר על תפקוד תקין ויציב בחייו חרף קשיים הנובעים מהתמודדות עם הפרעת הפוסט-טראומה.

הנאשם מגלה תובנה לחומרת מעשיו ונוטל עליהם אחריות מלאה, כמו גם לגורמים שעמדו ברקע לביצועם.

כל גורמי הטיפול מעידים על פרוגנוזה שיקומית גבוהה, ולא בכדי שירות המבחן מצא בכל אלה גורמים המפחיתים את הסיכון לביצוע עבירות נוספות.

רביעית, הבאתי בחשבון את הפגיעה בנאשם עקב הטלת ענישה בדמות מאסר בפועל וכן בסיכויי שיקומו, זאת על רקע נתוניו הקונקרטיים. כך, ממסמך הפסיכיאטר מיום 11/1/21 עלה כי לאחר תקופת המעצר בה שהה הנאשם חלה החמרה בהרגשתו שכן הוא הרגיש במתח, סבל מצבי חרדה דמויי פאניקה, דריכות כללית ונדודי שינה. מתסקיר שירות המבחן וסיכום פסיכיאטרי מיום 25/10/21, עולה כי השבתו של הנאשם לתעסוקה רציפה תתרום להשתלבותו בחזרה בחברה, באופן שיקדם את שיקומו.

חמישית, שקלתי את התקופה בה שהה הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריח, ובהמשך, מספר חודשים במעצר בפיקוח אלקטרוני. תקופה זו וההליך המשפטי, מהווים גורמי הרתעה משמעותיים עבורו, להתרשמות גורמי הטיפול ושירות המבחן. בנוסף, תקופה זו לא תנוכה מהעונש שיוטל עליו.

לאור כל האמור, סבורתני כי קיימת הצדקה לסטות סטייה, הגם שמידתית, ממתחם העונש אותו קבעתי לעיל.

משנקבע כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם עומד על 12 חודשים ובשים לב לכך שהנאשם שהה שבועיים ימים במעצר מאחורי סורג ובריח, עסקינן בסטייה של כחודשיים ימים, על כל המשתמע מכך (אשר לסטייה מתונה ממתחם עונש הולם, ראו לאחרונה ע"פ 4536/21 **פרץ נ' מדינת ישראל** (4/11/2021)). כל זאת, ביתר שאת, כשאין חולק שנוכח נתוניו של הנאשם מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח מהווה פגיעה חמורה עבורו.

אדגיש, כי ככל שהיה מדובר בנאשם בעל הרשעות קודמות, ושלא נקבע לגביו על ידי שירות המבחן כי הוא נעדר קווי אישיות עברייניים, ואלמלא אותו טיפול שנותן כבר בשלב זה את אותותיו, ואלמלא נתוניו הייחודיים של הנאשם כמפורט בהרחבה - לא ניתן היה לסטות, ולו במעט, ממתחם העונש ההולם בעבירות אלה.

אשר לרכיב הקנס, נוכח קשיים כלכליים ונסיבותיו האישיות של הנאשם, ראיתי להטיל קנס מתון.

לאור כל האמור, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר למשך 9 חודשים אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת ממונה מיום 31/1/2022. תשומת הלב להערות הממונה בכל הנוגע למצבו הנפשי של הנאשם ומכסת השעות הפחותה המומלצת עקב כך.
- ב. מאסר למשך 8 חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור במשך שלוש שנים מהיום עבירה לפי פקודת הסמים מסוג פשע.
- ג. קנס כספי בסך 7,000 ₪ או 3 חודשי מאסר תמורתם. הקנס יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 15/12/21. ניתן לקזז הפקדות בתיק המעצר.
- ד. אני מעמידה את הנאשם בפיקוח שרות המבחן לתקופה בת 12 חודשים. הובהר לנאשם כי היה ויפר את צו המבחן, ניתן יהא להשיבו את עניינו לבית המשפט ולגזור את דינו מחדש.
- נוכח הסכמת הצדדים- אני מורה על חילוט 12,490 ₪ ו 400\$ שנתפסו מהנאשם.
- אני מורה על השבת רכבו של הנאשם, מאזדה מ.ר 67-154-11 לחזקתו.
- ניתן צו כללי ומוצגים.
- זכות ערעור כחוק.
- המזכירות תשלח העתק לשירות מבחן.

ניתן היום, כ"א כסלו תשפ"ב, 25 נובמבר 2021, במעמד הצדדים.

מעין בן ארי, שופטת